

Sanna-Erika Suorsa:

Maakuvia

(Aamuisin olen enemmän kivi kuin ihminen)

Aaltoilee -

vuorijonojen laskokset aamuhämärässä

yrityksen etsiä tarinan ensimmäistä hetkeä

pienien alkumantereiden juurelta kohoaa vaara

trilobiitti-äyriäinen räpäyttää verkkosilmää, kuiskaa:

hei, pukeudutaan panssariin ollaan voittamattomat, aina

minä tottelen, kaadun päivää vasten koko painolla

asetan kirjaimia sattumanvaraiseen soluääneen, aavistukseen

vyöryvät ylitse pilvet aallot mannerlaatat lajiensa viimeiset

iii hhhhh vvv rrrrr shhh hhhhssssh iii shhhhhhaa

(Karhu tulee maata myöten)

kello on kymmenen, seison orgaanisen aineksen päällä
lehtien, juurien, silmujen tulkinnanvaraisessa kuolemassa
huokoisella matolla, pitäisi maksaa puhelinlasku
puhuin liian kauan mannerjäätikön liikkeistä
mudasta ja humusmaan laskoksista
karhu lähestyy illansuusta
ojennan sille kourallisen kultaa vaskoolini uumenista
vieras pioni pudottaa päänsä, tekee lopullisen eleen
tulla hitaasti osaksi, kiertyä kuolleen eläimen kylkeen
hajota, irrota, köyhtyä, kadota

hummh hhhhhsshhhh hummmmm

(Kun tuulee, pitelemme kiinni toisistamme)

olemme jäätikköjokien kerrostamaa karkeaa ainetta soraa, hiekkaa
rajatut alueiksi olemme lujat meihin voi luottaa
päällemme rakentuu kohoaa pilviä piirtävä jättiläinen huutaa
taivas ei ole raja! se on kangastus matkan on jatkuttava excelsior excelsior
me, karkeaa ainetta, harteilla huutava jättiläinen, polvet vapisten murenemme
hienommaksi lajikkeeksi valuvaksi hippuhiekaksi, joka on niin pientä että se on
olematon roska silmässä me pyyhimme ja pyyhimme, emmekä tiedä mikä on
tämä suru se lensi kaikkien silmiin, jotka katsoivat excelsior

aaa am eeeaaa huiiihhhh hhhhhh hhhhhsssss hhhhaaaa am eaaaaah

(Näetkö, miten katoan)

sulamisvesi lajittelee pyöristää kuljettaa irrallaan rahisevaa maata
deltat harjut tasangot pysähtyvät paikoilleen kun tuuli aallot pakkaneen
sortumat vyörymät ovat paenneet hiljaisuuteen
se asuu seinien sisällä, me takerrumme pieniin sanoihin
minä löin kuollutta puuta, koska vitutti niin kaikki
sitä kadun - ja että irtosin maasta niin helposti
olen: korennonsiipeä kevyempi

maah hummmhhhhhh

(Vieraalla maalla)

huokoseläimet murskautuvat hiekan sekaan

olen

kaukana

kaikesta

taskuissani kambriikauden kiertymiä

en tiedä mikä on koti

se iso kivikö portin pielessä

jota aura-auto vihaa vai tämä

ajatus keskellä sedimenttikuoriaisia

kuoleman vaaleanpuna kuumassa hiekassa

ajan yhtäaikaisuus syö kykyni upota lauluun

kaipaan kotiin

(Nopea paluu, tie puiden uneen)

pitkittäisharjun hiekka ja sora laulavat äänissä
kun männyt käpertävät juurensa talviuneen
sulkevat neulasten ilmaaot, purkittavat lämmön
päivät lyhenevät, puut lopettavat kasvunsa
vaipuvat syvään

uneen vajoavat

kohti maalajien hyräilyä

nukkukaa männyt

nukkukaa puut

nukkukaa koivut

nukkukaa puut

nukkukaa kuuset

nukkukaa muut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

nukkukaa puut

(Taisteluni)

Eliöiden jäänteet sekoittuvat saviainekseen
minä upotan yhden tarkan siemenen
otolliseen olosuhteeseen
kasvatan kämmeni hirven sarviväliä suuremmaksi
ja ajan
pilvet pois valon tieltä
pilvet pois valon tieltä
pilvet pois valon tieltä
pilvet pois valon tieltä
pilvet pois valon tieltä
pilvet pois valon tieltä

husssh husssh husssh!

(Maansyömä)

Ajan vastaan talven ainoaa pakkasta, puren hammasta
lapsena minulla oli ketunhäntälakki ja paikatut polvet
hiekkalaatikolla oli hiekan tilalla kuoppa
ja joku sanoi: älä koputa, kiinalaiset kuulevat, tulevat läpi.
Nyt korviani palelee ja jotain suurempaa kylmää rintakehän sisällä
olen lyönyt kaikella voimalla vasten ohutta maankamaraa
ajan pimeää pakoon, kuu roikkuu ja on totta

(on totta)

kukaan ei nouse takaisin, joka kerran alas lasketaan.

hhhummmhraahh

(Maa)

ota syliin *mmaahum* elämää tihkuva kivi
ota laulu *aaahumaah* kun valo siroaa ja kutoo *eahhhll ee* sinisen taivaan
ota pysähtynyt liike *umh* ja ylpeän lajin hetkellinen rauha
pienet saniaiset, timoteit, lehtivihreälliset eliöt *srmmh´srr*
villivehnä ja ahopellava hengittävät *hhhaah* meillekin
aaa u herlleeh am hieeellhummaah
on vasta ilta, kaikki on käsissämme
kynsien alla tiheät mustat puolikuut
hhumaeee tunnetko miten pehmeää *hhaahh?*

mmm aaa hhhhh ssshhhh

!